

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ВЪПРОС НА ЦЕНА

Превод от полски: Васил Велчев, 2008

chitanka.info

I

До гърлото на вещера беше опрян нож.

Вещерът лежеше, потопен в сапунена вода и отметнал глава назад върху хлъзгавия ръб на кръглото дървено корито. Усещаше в устата си вкус на сапун. Ножът с абсолютно тъпо острие го скубеше болезнено около адамовата ябълка и се премести с хрущене към брадичката.

С гримасата на художник, осъзнаващ раждането на шедьовър, бръснарят го остърга маниерно още веднъж, после изтри лицето му с парче ленен плат, намокрено с нещо, което можеше да мине за настойка от пищялка.

Гералт се изправи, позволи на прислужника да го полее с ведро вода, изтръска се и излезе от коритото, оставяйки мокри следи по тухления под.

— Кърпата, господине. — Прислужникът гледаше с интерес медальона му.

— Благодаря.

— Дрехите ви — каза Хаксо. — Риза, панталони, бельо, жилетка. А ето и ботушите.

— За всичко сте помислили, кастелане. А с моите ботуши не може ли?

— Не може. Бира?

— С удоволствие.

Обличаше се бавно. Допирът на чуждата, бодлива, неприятна дреха до сгорещеното му тяло разваляше доброто настроение, което му бе създавала водата.

— Кастелане?

— Слушам ви, господин Гералт.

— Знаете ли за какво е всичко това? За какво съм необходим тук?

— Не е моя работа — каза Хаксо, гледайки накриво прислужниците. — Работата ми е да ви облека...

— Искате да кажете — да ме преоблечете.

— ... Да ви облека и да ви отведе на пиршеството, при кралицата. Облечете жилетката, господин Гералт. И скрийте под нея вещерския медальон.

— Тук беше кинжалът ми.

— Вече го няма. Той е на сигурно място, както и двата меча и останалите ви вещи. Там, където отивате, не се носи оръжие.

Вещерът сви рамене и облече възтясната лилава жилетка.

— А това какво е? — попита той, сочейки бродерията отпред на дрехата.

— А, да — отвърна Хаксо, — за малко да забравя. По време на пиршеството ще ви наричат благородния Равикс от Четириъгъл. Като почетен гост, ще седите отдясно на кралицата, както тя пожела. А това на жилетката е гербът ви. Черна мечка крачи по златисто поле, на което стои госпожица с груби дрехи, разпуснати коси и вдигнати ръце. Трябва да запомните това, някой от гостите може да е маниак на тема хералдика, често се случва.

— Ясно. Ще го запомня — каза Гералт сериозно. — А къде се намира Четириъгъл?

— Достатъчно далеч. Готов ли сте? Можем ли да тръгваме?

— Можем. Кажете ми още нещо, господин Хаксо — по какъв случай е пиршеството?

— Принцеса Павега навършва петнайсет години и според обичая се стекоха претендентите за ръката ѝ. Кралица Каланте иска да я даде на някой от Скелига. Нуждаем се от съюз с островитяните.

— Защо точно с тях?

— Защото нападат по-рядко онези, с които са в съюз.

— Добър довод.

— Но не единственият. В Цинтра, господин Гералт, традицията не позволява да управлява жена. Кралят ни, Рьогнер, почина наскоро от чума, а кралицата не иска да се омъжва отново. Господарката ни Каланте е мъдра и справедлива, но кралят си е крал. Този, който се ожени за принцесата, ще заеме трона. Добре ще е, ако е свестен. А такива трябва да се търсят на островите. Там хората са корави. Да вървим.

По средата на галерията, обграждаща малко празно дворче, Гералт се спря и се огледа.

— Кастелане — рече той шепнешком, — сега сме сами. Кажете, за какво ѝ е вечер на кралицата? Сигурно знаете. Кой, ако не вие?

— За същото, за което и на всички останали — промърмори Хаксо. — Цинтра не се отличава по нищо от другите кралства. Имаме и върколаци, и василиски, и мантикор ще се намери, ако добре се разтърси човек. Така че и вечер може да потрябва.

— Не извъртайте, кастелане. Питам защо на кралицата ѝ е изтрябвал вечер на пиршеството, при това издокаран като синкав мечок с разпуснати коси?

Хаксо също се огледа и дори се наведе през парапета на галерията.

— Става нещо нередно, господин Гералт — промълви той. — Тоест в замъка. Нещо плаши всички.

— Какво?

— А какво може да е? Страшилище. Казват, че е дребно, навсякъде с бодли, като таралеж. Броди нощем из замъка, дрънчи с веригите си. Стене и охка в покоите.

— Вие самият видяхте ли го?

— Не. — Хаксо се изплю. — Не искам и да го виждам.

— Извъртате, кастелане — намръщи се вечерът. — Нещата не се връзват. Отиваме на пир по случай годеж. И какво трябва да правя аз там? Да гледам да не изскочи изпод масата някой гърбушко и да започне да стене? Без оръжие? Въоръжен като шут? Еее, господин Хаксо.

— Мислете каквото искате — наду се кастеланът. — Наредиха ми да не ви казвам нищо. Помолихте ме — и аз ви казах. А вие веднага — извъртам. Много сте любезен.

— Извинявайте, не исках да ви обидя, кастелане. Просто се учудих...

— Престанете да се учудвате. — Хаксо, все още обиден, извърна глава. — Не сте тук, за да се учудвате. И ви съветвам, господин вечер: ако кралицата ви заповяда да се съблечете гол, да се боядисате в синьо и да застанете до стената надолу с главата като полилей, направете го без учудване и съмнения. Иначе могат да ви очакват големи неприятности. Разбрахте ли ме?

— Да. Да вървим, господин Хаксо. Както и да е, огладнях след къпането.

II

Освен нищо незначещия официален поздрав, когато го приветства като „господаря на Четириъгъл“, кралица Каланте не размени с вечерата нито дума. Пиршеството още не беше започнало, гостите, обявявани гръмка от глашатая, продължаваха да пристигат.

На огромната правоъгълна маса можеха да се поберат повече от четирийсет души. Каланте седна на централното място, на трон с висока облегалка. Вдясно от нея на късата страна на масата седна Гералт, а вляво — Дрогодар, белокос бард с лютня. Двете най-крайни кресла отляво на кралицата останаха празни. Вдясно от Гералт, на дългата страна на масата, седнаха кастеланът Хаксо и воевода с трудно за произнасяне име. По-нататък седяха гостите от княжество Атра — навъсеният и мълчалив рицар Раинфарн и намиращият се под негова опека пълничък дванайсетгодишен княз Виндхалм, един от претендентите за ръката на принцесата. След тях — шарени и разноцветни рицари от Цинтра и васали от околността.

— Барон Ейленберт от Тиг! — обяви глашатаят.

— Кудкудяк! — прошепна Каланте, побутвайки с лакът Дрогодар. — Ще стане весело.

Слабият, мустакат, разкошно облечен рицар се поклони ниско, но живите му весели очи и блуждаещата на устата му усмивка не говореха за раболепие.

— Приветствам ви, господин Кудкудяк — изрече церемониално кралицата. Явно баронът беше по-известен с прякора си, отколкото с родовото си име. — Радвам се, че дойдохте.

— И аз се радвам, че ме поканихте — обяви Кудкудяк и въздъхна. — Е, ще хвърля един поглед на принцесата, ако позволиш, господарке. Трудно е да се живее в самота.

— Хайде, хайде, господин Кудкудяк. — Каланте леко се усмихна, навивайки една къдрица на пръста си. — Прекрасно знаем, че си женен.

— Еее — махна с ръка баронът. — Сама знаеш колко слаба и нежна е жена ми, господарке, а сега по нашите краища върлува едра шарка. Залагам колана и меча си срещу чифт стари обувки, че след година дори траурът ще е свършил.

— Горкият Кудкудяк, но и щастливец същевременно — усмихна се още по-мило Каланте. — Жена ти наистина е слабичка. Чух, че когато на миналогодишната жътва те е заварила с една девойка в купа сено, ви е гонила с вила почти верста, но така и не ви е догонила. Трябва да я храниш по-добре и да се грижиш нощем да не ѝ измръзва гърбът. И ще видиш, че след година ще се оправи.

Кудкудяк се посмути, но не прекалено много.

— Разбрах намека. А мога ли да остана на пиршеството?

— Ще се радвам, бароне.

— Пратениците от Скелига! — съобщи глашатаят, вече доста хрипливо.

Островитяните влязоха с енергични, кънтящи стъпки. Бяха четирима, с блестящи подшити кожуси и препасани с карирани вълнени пояси. Пръв вървеше жилест воин, мургав, с гърбав нос, до него — широкоплещест юноша с червеникава буйна коса. И четиримата се поклониха на кралицата.

— За мен е чест — каза Каланте, леко изчервена — да посрещна отново в замъка си знатния рицар Ейст Туирсеах от Скелига. Ако не беше добре известен факт, че презираш семейните връзки, с радост бих приела вестта, че може би си дошъл да искаш ръката на моята Павеа. Нима самотата е започнала да ти омръзва?

— Неведнъж съм усещал, че е така, прекрасна Каланте — отговори мургавият островитянин, вдигайки към кралицата искрящите си очи. — Но аз водя прекалено опасен живот, за да мисля за постоянна връзка. Ако не беше така... Павеа е още младо, неразцъфнало цвете, но...

— Но какво, рицарю?

— Крушата не пада далеч от дървото — усмихна се Ейст Туирсеах и показа белите си зъби. — Достатъчно е да погледна теб, кралице, за да видя каква красавица ще стане принцесата, когато достигне възрастта, в която жената може да ощастливи воина. Сега трябва юношите да се борят за ръката ѝ. Такива като племенника на нашия крал Бран, Крах ан Крайт, дошъл при теб именно с тази цел.

Крах наведе червенокосата си глава и коленичи пред кралицата.

— А кого още си довел, Ейст?

Един набит мъж с брада като метла и дангалак с гайда на гърба пристъпиха напред и коленичиха до Крах ан Крайт.

— Това е доблестният друид Мишовур, който, подобно на мен, е приятел и съветник на крал Бран. А това е Драйг Бон Дху, нашият знаменит бард. Още трийсет моряци от Скелига чакат в двореца, надявайки се, че прекрасната Каланте от Цинтра ще им се покаже поне през прозореца.

— Настанявайте се, благородни гости. А ти, господин Туирсеах, тук.

Ейст зае едно от свободните места на тясната страна на масата, отделен от кралицата само с един празен стол и стола, на който седеше Дрогодар. Останалите островитяни седнаха вляво, между управителя на кралския двор Висегерд и тримата синове на господаря на Стрепт, които се наричаха Помрув, Кос и Държивръх.

— Е, горе-долу всички се събраха — наведе се кралицата към управителя. — Да започваме, Висегерд.

Управителят плесна с ръце. Слуги, понесли блюда и кани, тръгнаха в дълга редица към масата, където бяха посрещнати с радостна глъчка.

Каланте не яде почти нищо, само равнодушно ровеше в чинията си със сребърната вилица. Дрогодар, след като хапна набързо, засвири на лютнята. Затова пък останалите гости енергично опустошаваха блюдата с печени прасенца, птици, риби и миди, като най-активен от всички беше червенокосият Крах ан Крайт. Раинфарн от Атра надзираваше строго младия княз Виндхалм, веднъж дори го плесна през пръстите при опита му да придърпа кана с ябълков ликьор. Кудкудяк оставяше за момент кокала, който огризваше, и размиваше съседите си, като имитираше звуците, издавани от блатните костенурки. Ставаше все по-весело. Тостовете зачестиха.

Каланте намести тънкия златен обръч върху попелявосивите си накъдрени коси и се обърна леко към Гералт, който се опитваше да разкъса голям червен омар.

— Е, вещерю — каза тя, — на масата вече е достатъчно шумно и можем да разменим няколко думи. Да започнем с любезностите. Радвам се да се запознаем.

— Аз също, кралице.

— А сега по същество. Имам работа за теб.

— Досетих се. Рядко ме канят на пирове само от симпатия.

— Като че ли не си много интересен събеседник на маса. За нещо друго досещаш ли се?

— Да.

— За какво?

— Ще кажа, когато узная каква работа имаш за мен, кралице.

— Гералт — каза Каланте, докосвайки с пръсти изумрудената си огърлица, най-малкият камък на която беше с размерите на майски бръмбар, — как мислиш, каква задача може да се даде на вещер? А? Да изкопае кладенец? Да оправи дупка на покрива? Да избродира гоблен, изобразяващ всички пози, които са опитали крал Вриданк и прекрасната Керо по време на първата си брачна нощ? Мисля, че ти самият прекрасно знаеш каква е професията ти.

— Да, знам. И сега мога да кажа за какво се досещам.

— Интересно.

— Досещам се, че и ти като мнозина бъркаш професията ми с една друга, съвсем различна от нея.

— О! — Каланте, леко навела се към дрънкащия на лютнята Дрогодар, рече замислено: — И какви са те, Гералт, мнозината, които са ми равни по невежество? И с каква професия тези глупаци бъркат своята?

— Кралице — каза спокойно Гералт, — по пътя към Цинтра срещнах селяни, търговци, джуджета амбулантни търговци, котлари и дървари. Те говореха за човекоядка, която има бърлога по тези места, къща на кокоши крак. Споменаха за ужасница, свила гнездо в тукашните планини. За жагници и сколопендоморфаги. Май има и мантикор, ако човек се поразтърси добре. Така че има предостатъчно работа за вещици, при това без да има нужда от обличане на чужди дрехи и слагане на чужди гербове.

— Не отговори на въпроса ми.

— Кралице, не се съмнявам, че съюзът със Скелига, сключен чрез омъжването на дъщеря ти, е необходим за Цинтра. Вероятно интригантите, които искат да попречат на това, трябва да бъдат проучени, но така, че владетелят да не бъде замесен. Разбира се, най-добре би било това да се направи от никому неизвестен господин от

Четириъгъл, който веднага след това ще изчезне от сцената. А сега ще отговоря на въпроса ти. Ти бъркаш професията ми с тази на наемните убийци. А мнозината други са онези, в чиито ръце е властта. Не за първи път ме викат в дворец, в който проблемите на господаря изискват бързи удари с меч. Но аз никога не съм убивал хора за пари, независимо дали за добро, или за лошо. И никога не бих го направил.

Оживлението на масата ставаше все по-голямо с увеличаването на количеството изпита бира. Червенокосият Крах ан Крайт си намери слушатели и заразказва за битката при Твит. След като начерта на масата карта с помощта на потопени в соса кокали, той започна да обяснява тактическата ситуация на висок глас. Кудкудяк, доказвайки основателността на прякора си, неочаквано закудкудяка като истинска квачка, предизвиквайки всеобщо веселие сред гостите и объркване сред слугите, убедени, че въпреки бдителността им, в двореца е проникнала кокошка.

— Ето че съдбата ме наказва с прекалено досетлив вещер — усмихна се Каланте, но очите ѝ бяха присвити и зли. — Вещер, който без никакво уважение или поне най-елементарна учтивост разобличава моите интриги и гнусни престъпни планове. Да не би случайно възхищението от моята красота и обаятелност да ти е размътило разсъдъка? Никога повече не прави така, Гералт. Не говори така с онези, в чиито ръце е властта. Немалко от тях няма да забравят тези твои думи, а ти познаваш кралете и знаеш, че имат най-различни средства. Кинжал. Отрова. Подземие. Нагорещени клещи. Има стотици, хиляди способности, към които се обръщат кралете, свикнали да отмъщават за наранената си гордост. Няма да повярваш, Гералт, колко лесно е да се засегне гордостта на някои владетели. Рядко някой от тях изслушва спокойно думи като „не“, „няма“, „никога“. Нещо повече — достатъчно е да ги прекъснеш или да вметнеш неподходяща дума — и край, набиването на кол ти е осигурено.

Каланте направи ефектна пауза, докосвайки устни с белите си тънки длани. Гералт не я прекъсваше и не вмяташе неподходящи думи.

— Кралете — продължи Каланте — разделят хората на две групи. Заповядват на едните и купуват другите. Защото кралете се придържат към старата и банална истина: всеки може да се купи. Всеки. Въпросът е само на каква цена. Съгласен ли си с това? Ах, напразно те питам. Ти си вещер, вършиш си работата и си взимаш

парите. По отношение на теб думата „купуване“ губи презрителното си звучене. И въпросът за цената в твоя случай е очевидна работа, свързана със степента на сложност на задачата, качеството на изпълнение, майсторството. И с твоята слава, Гералт. Просящите на панаирите пеят за делата на белокосия вещер от Ривия. Ако поне половината от това, което пеят, е истина, мога да се обзаложа, че цената на услугите ти не е малка. Да те наемам за такива обикновени и банални неща като дворцови преврати или убийства би било разточителство. Това може да го свърши и друга, по-евтина работна ръка.

— БРАААК! Гхра-брааак! — заизвива Кудкудяк, предизвиквайки силни аплодисменти за поредната имитация. Гералт не знаеше кое животно точно имитира, но не искаше да срещне нещо подобно. Забеляза спокойния отровназелен поглед на кралицата и се извърна. Дрогодар, навел глава и скрил лице под прошарените си коси, които се спускаха чак до ръцете му, тихо подрънкваше на лютнята.

— Ах, Гералт — каза кралицата, забранявайки с жест на прислужника да допълни чашата ѝ. — Аз само говоря, а ти все мълчиш. Ние сме на пир, на всички ни се иска добре да се развличаме. Развличай ме. Започват да ми липсват твоите бегли забележки и проницателни коментари.

— Наистина, кралице — каза вещерът, — несъмнено не съм особено интересен събеседник на маса. Не можех и да се надявам, че именно мен ще удостоиш с честта да заема това място. Можеше да сложиш някой по-подходящ. Когото пожелаеш. Достатъчно щеше да е да заповядаш на някого или да купиш някого. Това е само въпрос на цена.

— Говори, говори. — Каланте отметна глава, притваряйки очи и придавайки на устните си формата на мила усмивка.

— Ето защо за мен е чест и гордост, че именно аз седя до кралица Каланте от Цинтра, чиято красота се надминава само от нейната мъдрост. Не по-малка чест за мен е и да чуя, че кралицата е слушала за мен и че на основание чутото не иска да ме използва за банални дела. Миналата година княз Хробарик, който не беше толкова милостив, се опита да ме наеме да намеря една красавица, която, като ѝ омръзнали грубите му ухажвания, избягала от бала, губейки пантофа

си. Трудно ми беше да го убедя, че за целта е нужен умел следотърсач, а не вещер.

Кралицата слушаше със загадъчна усмивка.

— Също така други владетели, отстъпващи ти по мъдрост, господарке Каланте, не се посвенияха да ми предложат банални задачи. Интересуваше ги главно баналното отнемане на живота на доведени деца, пастроци, мащехи, чичовци, лели — трудно ми е да изброя всички. Те смятаха, че това е само въпрос на цена.

Усмивката на кралицата можеше да означава какво ли не.

— Затова повтарям — Гералт леко наведе глава, — че не съм на себе си от гордост, че имам възможността да седя до теб, господарке. Гордостта означава много за нас, вещерите. Няма да повярваш колко много, господарке. Някакъв владетел веднъж уязвил гордостта на един вещер, предлагайки му работа, влизаща в разрез с честта и кодекса на вещерите. Нещо повече — той не обърнал внимание на учтивия отказ и се опитал да попречи на вещера да напусне замъка му. Всички, коментирайки по-късно този случай, бяха съгласни, че това не е била най-умната постъпка на този владетел.

— Гералт — каза Каланте след кратка пауза, — когато преди малко каза, че не си интересен събеседник за маса, грешеше. Ти си много интересен събеседник.

Кудкудяк, изтръсквайки мустаците и кафтана си от бирената пяна, вирна глава и заизвива пронизително, доста удачно имитирайки вой на разгонена вълчица. Скоро започнаха да го подкрепят кучетата в двора и в цялата околност.

Един от братята от Стрепт, като че ли Държивърх, натопи пръст в бирата, прекара го около воинските подразделения, нарисувани от Крах ан Крайт, и възкликна:

— Погрешно и бездарно! Не е трябвало да се действа така! Трябвало е да се насочи конницата към това крило и да се атакува по фланга!

— Ха! — изрева Крах ан Крайт и грабна един кокал от масата, в резултат на което лицата и дрехите на съседите му се покриха с капки сос. — И да се отслаби центърът? Ключовата позиция? Нелепо!

— Само слепец или побъркан не маневрира в такава ситуация!

— Точно така! Правилно! — извика Виндхалм от Атра.

— А теб кой те пита, сополанко?

— Ти си сополанко!

— Затваряй си плювалника да не ти загрея врата!

— Сядай си на задника и мирувай, Крах! — извика Ейст Туирсеах, прекъсвайки разговора си с Висегерд. — Стига с тия караници! Хей, господин Дрогодар! Така си пилеете таланта! За да се чуе прекрасното ви, но много тихо пеене, е необходима сериозност и съсредоточеност. Драйг Бон Дху, престани да се тъпчеш и да пиеш! На тази маса няма да смаеш никого нито с едното, нито с другото. Надуй гайдата си и порадвай ушите ни с прилична бойна музика. С твое разрешение, благородна Каланте!

— О, майко моя! — прошепна кралица Каланте и вдигна с отчаяние очи към тавана, но кимна, усмихвайки се естествено и доброжелателно.

— Драйг Бон Дху — обади се пак Ейст, — изсвири ни песента за битката при Хочебуж. Тя няма да подрони доверието ни в тактическите действия на пълководците! И отново ще ни напомни кой се е прославил навеки в тази битка! За здравето на героинята Каланте от Цинтра!

— Здраве! Слава! — викаха гостите и пълнеха чашите си и глинените халби.

Гайдата на Драйг Бон Дху издаде зловещ вой и после заизвива в ужасяващ, провлечен, вибриращ стон. Пируващите запяха, отмервайки такта, тоест барабанейки по масата с каквото им падне. Кудкудяк се втренчи алчно в меха от козя кожа, несъмнено очарован от възможността да включи изтръгващите се от него звуци в репертоара си.

— Хочебуж — каза Каланте на Гералт, — е първата ми битка. Макар и да се опасявам, че ще предизвикам възмущението и презрението на гордия вещер, признавам, че тогава се бихме за пари. Врагът опожаряваше села, които ни плащаха данъци, а ние, ненаситни и алчни, вместо да допуснем това, влязохме в сражение. Банален повод, банална битка, банални три хиляди трупа, изкълвани от враните. И забележи, вместо да се засрамя от това, аз седя тук, горда, че за мен се съчиняват песни. Дори и те да са съпроводени от такава кошмарна, варварска музика.

Кралицата отново изобрази пародия на щастлива и доброжелателна усмивка и вдигна празната си чаша в отговор на

тостовете, валящи от всички страни. Гералт мълчеше.

— Да продължим. — Каланте пое подадената ѝ от Дрогодар кълка от фазан и я заглосга изящно. — И така, ти възбуди интереса ми. Разказвали са ми, че вие, вещерите, сте интересна каста, но не вярвах особено много. Сега вярвам. Ако ви ударят, издавате звук, сякаш сте от стомана, а не от кокоши тор. Но това ни най-малко не променя факта, че си тук, за да изпълниш задача. И ще я изпълниш, без да се правиш на прекалено умен.

Гералт не се усмихна презрително и зловещо, въпреки че много искаше да го направи.

— Мислех си — обади се пак кралицата, на вид съсредоточила цялото си внимание върху кълката, — че ще кажеш нещо. Или ще се усмихнеш. Не? Още по-добре. Можем ли да смятаме, че сме сключили сделка?

— Задачите с неясни правила — подхвърли сухо вещерът — не могат да се изпълняват точно, кралице.

— А какво неясно има тук? Ти веднага се досети за всичко. Наистина, аз планирам съюз със Скелига чрез брака на дъщеря ми Павеата. Не сгреша, предполагайки, че плановете ми са застрашени от някого, също така и че си ми нужен, за да ликвидираш тази заплаха. Но с това досетливостта ти се изчерпва. Предположението ти, че бъркам професията ти с тази на наемните убийци, много ме засегна. Приеми за сведение, Гералт, че аз съм от малкото владетели, които знаят точно с какво се занимават вещерите и за какви дела трябва да се наемат. От друга страна, ако някой убива хора толкова умело като теб, дори и да не е срещу заплащане, той не би трябвало да се учудва, че толкова много хора му приписват професионализъм в тези дела. Славата ти те изпреварва. И тя е по-гръмка от проклетата гайда на Драйт Бон Дху. И приятните звуци в нея са също толкова малко.

Гайдарят, въпреки че не бе чул думите на кралицата, завърши изпълнението си. Гостите го възнаградиха с хаотични, шумни аплодисменти и се хвърлиха с нови сили върху храната и напитките, отдавайки се на спомени за хода на различни битки и на непристойни шегички за жените. Кудкудяк постоянно издаваше гръмки звуци, но не можеше да се определи еднозначно дали са имитация на поредното животно, или опити да облекчи препълнения си корем.

Ейст Туирсеах се наведе през масата.

— Кралице, вероятно сериозни проблеми те карат да посвещаваш цялото си внимание на владетеля на Четириъгъл, но ми се струва, че вече е време да видим принцесата. Какво чакаме? Сигурно не Крах ан Крайт да се напие. Защото това ще стане скоро.

— Както винаги си прав, Ейст — усмихна се топло Каланте. Гералт не преставаше да се учудва на богатия ѝ арсенал от усмивки. — Наистина ние с благородния Равикс обсъждахме извънредно важни дела. Но не се вълнувай, ще посветя време и на теб. Обаче нали знаеш принципа ми: първо работата, после удоволствието. Господин Хаксо! — извика тя на кастелана и вдигна ръка.

Хаксо стана безмълвно, поклони се и тръгна бързо към едно стълбище, което водеше към тъмна галерия. Кралицата отново се обърна към вещера.

— Чу ли? Оказва се, че прекалено сме се увлекли в разговора си. Ако Павеа вече е престанала да се върти пред огледалото, след малко ще дойде. Затова слушай внимателно, няма да повтарям. Искам да постигна това, което съм замислила и което ти отгатна доста точно. Не може да има никакви други решения. Що се отнася до теб, то ти имаш избор. Мога да ти наредя да изпълниш заповедта ми... няма да се спирам върху последствията от евентуалното неподчинение. Подчинението, разбира се, ще бъде щедро възнаградено. Или можеш да ми направиш услуга срещу заплащане. Забележи, не казах „мога да те купя“, защото реших да не уязвявам вещерското ти самолюбие. Съгласен ли си, че разликата е огромна?

— Размерите на тази разлика нещо се изплъзнаха от вниманието ми.

— Тогава се постарай да бъдеш по-внимателен, когато говоря с теб. Разликата, драги мой, е, че купувачът плаща на купения по своя преценка, а правещият услуга определя цената сам. Ясно ли е?

— Горедолу. Да допуснем, че избира формата „услуга срещу заплащане“. Но не ти ли се струва, че трябва да знам каква е тази услуга?

— Не. Ако беше заповед, тя, естествено, щеше да е конкретна и еднозначна. Съвсем друго е, когато става въпрос за услуга срещу заплащане. Интересува ме само резултатът. Нищо повече. С какви средства ще го постигнеш, си е твоя работа.

Гералт вдигна глава и видя, че Мишовур го гледа пронизващо с черните си очи. Без да отделя поглед от Гералт, друидът от Скелига ронеше замислено парче хляб. Вещерът погледна масата пред него. На дъбовия плот трохите от хляба, зърната от кашата и червените останки от омара се движеха бързо, сякаш бягаха като мравки. И се подреждаха в руни. За миг руните се съединиха в дума. Във въпрос.

Мишовур чакаше, без да изпуска Гералт от поглед. Вещерът кимна едва забележимо. Друидът спусна клепачи и с каменно лице омете трохите от масата.

— Благородни господа! — възкликна глашатаят. — Павега от Цинтра!

Гостите утигнаха и обърнаха глави към стълбата.

Водена от кастелана и светлокос паж с лилава дреха, принцесата слизаше бавно, навела глава. Косите ѝ бяха със същия цвят като тези на майка ѝ — пепелявосиви, но нейните бяха сплетени на две големи плитки, стигащи почти до кръста ѝ. Павега не носеше никакви украшения освен диадема с изкусно шлифована камея и пояс от дребни метални брънки, обхващащ около бедрата дългата ѝ сребристоросия рокля.

Съпровождана от пажа, глашатаят, кастелана и Висегерд, принцесата се приближи до масата и зае свободния стол между Дрогодар и Ейст Туирсеах. Островитянинът побърза да ѝ налее питие и да започне разговор. На Гералт му направи впечатление, че тя отговаряше с не повече от една дума. Очите ѝ постоянно бяха полузатворени и прикрити от дългите мигли, дори по време на гръмогласните тостове, долитащи от всички страни на масата. Красотата ѝ несъмнено правеше впечатление на пируващите. Крах ан Крайт престана да вика и мълчаливо гледаше принцесата, забравил дори за халбата с бира. Виндхалм от Атра също беше вперил поглед в нея, а лицето му смени всички оттенъци на червеното, сякаш само няколко песъчинки от часовника го деляха от брачната нощ. Кудкудяк и братята от Стрепт разглеждаха малкото личице на девойката някак подозрително съсредоточени.

— Аха — каза тихо Каланте, явно доволна от ефекта. — Какво ще кажеш, Гералт? Без да съм излишно скромна — одрала ми е кожата. Дори малко ми е жал да я давам в ръцете на червенокосия дръвник Крах. Цялата ми надежда е в това, че от този сополанко ще израсне

мъж от класата на Ейст Туирсеах. Кръвта вода не става. Слушаш ли ме, Гералт? Цинтра трябва да сключи съюз със Скелига, защото държавните интереси са такива. Моята дъщеря трябва да се омъжи за необходимия човек, защото е моя дъщеря. Именно този резултат си длъжен да ми осигуриш.

— Аз? Нима не е достатъчна волята ти, кралице?

— Събитията може да се развият така, че да се окаже недостатъчна.

— Какво може да бъде по-силно от волята ти?

— Предопределението.

— Аха. И аз, незначителният вещер, трябва да се боря с предопределението, което е по-силно от кралската воля. Вещер, борещ се с предопределението! Каква ирония.

— Къде виждаш иронията?

— Не е чак от такова значение. Кралице, изглежда, услугата, която искаш, граничи с невъзможното.

— Ако граничеше с възможното — процеди през извитите си в усмивка устни Каланте, — щях да се справя сама, нямаше да ми е необходим знаменитият Гералт от Ривия. Престани да умуваш. Може да се направи всичко, въпрос е само на цена. По дяволите, във вещерския ти ценоразпис трябва да има цена и за онова, което граничи с невъзможното. И сигурно е висока. Осигури ми нужния резултат и ще получиш всичко, каквото пожелаеш.

— Как го каза, кралице?

— Да, каквото пожелаеш. Не обичам да повтарям. Интересно ми е да узная дали при всяка работа, с която се заемаш, се опитваш да пресечеш ентузиазма на работодателя си толкова усилено? Няма време, Гералт. Отговаряй — да или не?

— Да.

— Добре. Добре, Гералт. Отговорите ти вече са значително по-близо до идеала, все повече заприличват на онези, които очаквам. А сега незабележимо протегни лявата си ръка и опипай гърба на моя трон.

Гералт пхна ръка под синьо-жълтата драперия. Почти веднага напипа меч, прикрепен плътно към обвитата с козя кожа задна част на трона. Добре познат меч.

— Кралице — подхвърли той тихо, — като оставим настрана онова, което казах по-рано за убиването на хора, нали разбираш, че мечът не е достатъчен против предопределението?

— Разбирам — наведе глава Каланте. — Необходим е и вещер, който да държи този меч. Както виждаш, погрижила съм се за това.

— Кралице...

— Нито дума повече, Гералт. Вече прекалено дълго си шушукаме. Гледат ни, а Ейст започва да нервничи. Поговори малко с кастелана. Хапни нещо, пийни. Но не прекалявай. Искам ръката ти да бъде твърда.

Той я послуша. Кралицата се включи в разговора, който водеха Ейст, Висегерд и Мишовур при мълчаливото и сънливо участие на Павеа. Дрогодар остави лютнята и си навакса пропуснатото в яденето. Хаксо не беше особено разговорлив. Воеводата с труднопроизносимото име, който се заслуша в разговора за делата и проблемите на Четириъгъл, попита от благоприличие добре ли се ожребват кобилите. Гералт отговори, че се ожребват по-добре от жребците. Не беше сигурен дали шегата му се прие добре. Воеводата не зададе повече въпроси.

Мишовур през цялото време се опитваше да срещне погледа на вещера, но трохите върху масата не се размърдаха повече.

Крах ан Крайт все повече се сближаваше с двама от братята от Стрепт. Третият, най-младият, съвсем се замая, опитвайки се да поддържа темпото, наложено от Драйг Бон Дху. Изглежда, бардът излезе от това състезание абсолютно трезвен.

Събралите се в края на масата по-млади и не толкова важни владетели от околността бяха подпийнали и подзеха фалшиво известната песен за рогатото козленце и отмъстителната, лишена от чувство за хумор бабичка.

Къдрав слуга и капитан от стражата с униформа в синьо-жълтите цветове на Цинтра дотичаха при Висегерд. Управителят изслуша намръщено рапорта им, отиде до трона, наведе се и прошепна нещо на кралицата. Каланте погледна бързо Гералт и отговори кратко, едносрично. Висегерд се наведе още по-ниско и зашепна, кралицата го изгледа рязко и тупна с длан по страничната облегалка на трона. Управителят се поклони и даде някаква заповед на капитана от стражата. Гералт не чу какво му казва, но видя, че Мишовур се

размърда неспокойно и погледна Павега — принцесата седеше неподвижно, навела глава.

Сред шума от глъчката в залата се чува тежки, отекващи метални стъпки. Пируващите вдигнаха глави и се обърнаха.

Приближаващата фигура беше с броня, направена от комбинация между метални пластинки и обработена с восък кожа. Изпъкналият ъглест черно-син нагръдник беше свързан със сегментарна поличка и къси защитни пластини на бедрата. Металните нараменници бяха увенчани с остри шипове, шипове имаше и по забралото с гъста мрежа, наподобяващо кучешки намордник.

Гостът се приближи с проскърцване до масата и застана срещу трона.

— Благородна кралице, благородни господа — рече непознатият през забралото, след като се поклони церемониално, — моля да ме извините, че ви прекъсвам пиршеството. Аз съм Таралежа от Ерленвалд.

— Приветствам те, Таралежо от Ерленвалд — изрече бавно Каланте. — Седни на масата. Ние, в Цинтра, се радваме на всеки гост.

— Благодаря, кралице. — Таралежа от Ерленвалд се поклони още веднъж и докосна гърдите си с облечена в метална ръкавица ръка. — Но дойдох в Цинтра не като гост, а по работа — много важна, нетърпяща отлагане. Ако кралица Каланте разреши, ще изложа същността ѝ незабавно, без да ви отнемам излишно време.

— Таралежо от Ерленвалд — каза кралицата рязко, — похвалната грижа за нашето време не оправдава липсата на уважение. А именно за такова смятам факта, че се обръщаш към мен през желязната мрежа. Затова свали шлема. Ще преживеем по някакъв начин загубата на времето, което ще ти отнеме това действие.

— Лицето ми, кралице, засега трябва да остане скрито. С твое позволение.

Сред присъстващите премина гневен ропот, на места придружен от приглушени ругатни. Мишовур, навел глава, произнесе нещо беззвучно. Вещерът усети как заклинанието за миг наелектризира въздуха и медальонът му помръдва. Каланте гледаше Таралежа, присвила очи и барабанейки с пръсти по страничната облегалка на трона.

— Разрешавам — каза тя най-накрая. — Искане ми се да вярвам, че имаш достатъчно сериозна причина за това. И така, кажи какво те доведе тук, Таралежо без лице.

— Благодаря за разрешението — отвърна гостът. — Но в отговор на упрека в липса на уважение ще поясня, че става въпрос за рицарски обет. Не мога да покажа лицето си, докато не удари полунощ.

Кралицата показа с небрежен жест, че приема обяснението. Таралежа пристъпи напред, скърцайки с бронята.

— Преди петнайсет години — започна той на висок глас — твоят съпруг, госпожо Каланте, крал Рьогнер, се заблудил по време на лов в Ерленвалд. Бродейки с коня си, той паднал на дъното на трап и си навехнал крака. Лежал в трапа и викал за помощ, но му отговаряли само съскането на змиите и воят на приближаващите се върколаци. Несъмнено е щял да загине, ако не пристигне помощ.

— Знам. Така беше — потвърди кралицата. — Щом и ти знаеш това, мога да се досетя, че ти си бил онзи, който му е оказал помощ.

— Да. Само благодарение на мен той се върна в замъка цял и невредим. При теб, господарке.

— Значи ти дължа благодарност, Таралежо от Ерленвалд. Благодарността не е по-малка заради факта, че Рьогнер, господарят на моето сърце и легло, вече напусна този свят. С радост бих попитала по какъв начин мога да изразя благодарността си, но се боя, че благородният рицар, даващ обети и ръководещ се във всичките си постъпки от рицарския кодекс, може да се засегне от такъв въпрос. Защото това би предполагало, че помощта, която е оказал на краля, не е била безкористна.

— Ти прекрасно знаеш, кралице, че наистина не беше такава. Знаеш също, че точно сега идвам за наградата, обещана ми от краля срещу спасяването на живота му.

— Така ли? — усмихна се кралицата, но в очите ѝ проблеснаха зелени искри. — Виж ти, намерил си краля на дъното на трап, беззащитен, ранен, на път да стане плячка на змии и чудовища, и едва след като той ти е обещал награда, си решил да му помогнеш? А ако не е искал и не е можел да обещае награда, щеше да го оставиш там, а аз още нямаше да знам къде се белеят костите му? Ах, колко благородно! Със сигурност си се ръководел от някакъв особен рицарски обет.

Глъчката сред гостите се усилваше.

— И днес дойде за наградата си, Таралежо? — продължи кралицата, усмихвайки се все по-зловещо. — След петнайсет години? Вероятно разчиташ на лихвата, която се е натрупала за това време? Тук не е банка на джуджетата, Таралежо. Казваш, че Рьогнер ти е обещал награда? Трудно ще бъде да го призовем тук, за да се разплати с теб. Може би ще е по-лесно да те пратя при него, на оня свят? Там ще се разберете кой на кого дължи нещо. Аз прекалено много обичах съпруга си, Таралежо, за да престана да мисля за това, че съм можела да го изгубя още тогава, преди петнайсет години, ако беше отказал да търгува с теб. Тази мисъл предизвиква в мен не особено приятни чувства към твоята особа. Знаеш ли, маскирани пришълец, че сега тук, в Цинтра, в моя замък и в моите ръце, ти си също толкова безпомощен и близко до смъртта, колкото е бил и Рьогнер тогава, на дъното на трапа? Така че какво можеш да ми предложиш ти, каква цена, каква награда, за да си тръгнеш жив оттук?

Медальонът на шията на Гералт помръдна, завибрира. Вещерът бързо обърна глава към Мишовур и срещна пронизващия му, явно тревожен поглед. Поклати леко глава и вдигна въпросително вежди. Друидът също направи движение в знак на отрицание и кимна едва забележимо към Таралежа. Гералт не беше много сигурен.

— Казваш това, защото разчиташ, че ще се уплаша — възкликна Таралежа. — Разчиташ, че ще предизвикаш гнева на събралите се тук благородни господа и презрението към мен от страна на красивата ти дъщеря Павега. Но най-важното е, че думите ти са лъжливи и ти много добре знаеш това!

— Иначе казано, лъжа най-безсрамно. — На устните на Каланте се появи много неприятна усмивка.

— Ти много добре знаеш, кралице — продължи спокойно пришълецът, — какво се случи тогава в Ерленвалд. Знаеш, че спасеният от мен Рьогнер сам, по своя воля, се закле да ми даде всичко, каквото пожелае. Призовавам всички за свидетели на това, което ще кажа сега! Когато кралят, когото спасих и отведох в лагера си, попита отново какво искам, аз отговорих. Помолих го да ми обещае, че ще ми даде това, което е оставил в къщи, но за което не знае и което не очаква. И кралят се закле, че ще ми го даде. А когато се върна в замъка, завари теб, Каланте, да раждаш. Да, кралице, аз чаках петнайсет години, а през това време лихвите по наградата ми растяха. Сега, като

гледам прекрасната Павега, виждам, че е имало за какво да чакам! Господа и рицари! Част от вас са дошли в Цинтра, за да искат ръката на принцесата. Уверявам ви, че сте дошли напразно. От деня на раждането си, по силата на кралската клетва, прекрасната Павега принадлежи на мен!

Сред пируващите се разрази буря. Някой викаше, друг ругаеше, трети удряше с юмрук по масата и преобръщаше съдовете. Държивръх от Стрепт взе забития в овнешкото печено нож и го заразмахва. Крах ан Крайт се наведе, явно опитвайки се да откърти напречната греда между краката на масата.

— Това е нечувано! — развика се Висегерд. — С какво ще го докажеш? Къде са ти доказателствата?

— Лицето на кралицата — Таралежа протегна ръката си с желязната ръкавица — е най-доброто доказателство за това.

Павега седеше неподвижно, без да вдига глава. Във въздуха се съгъстваше нещо много странно. Медальонът на вещера трепереше на верижката под жилетката. Гералт видя как кралицата повика с жест застаналия наблизко паж и шепнешком му заповяда нещо. Вещерът не можа да чуе какво, но смайването, появило се на лицето на момчето, и това, че се наложи кралицата да повтори заповедта, го накараха да се замисли. Пажът побягна към изхода.

Глъчката на масата продължаваше. Ейст Туирсеах се обърна към кралицата и попита спокойно:

— Каланте, истината ли казва той?

— Дори и да е така — процеди кралицата, хапейки устни и мачкайки зеления си шал в ръце, — какво от това?

— Ако казва истината — намръщи се Ейст, — обещанието трябва да се изпълни.

— Нима?

— Означаваш ли това — попита навъсено островитянинът, — че се отнасяш толкова нехайно и към другите си обещания? Включително и онези, които толкова добре си спомням?

Гералт, който най-малко очакваше да види върху лицето на Каланте изчервяване, влага в очите и треперещи устни, остана изумен.

— Ейст — прошепна кралицата, — онова е съвсем друго...

— Нима?

— Ах ти, кучи сине! — изрева неочаквано Крах ан Крайт и скочи от мястото си. — Последният глупак, който се осмели да каже, че съм направил нещо напразно, беше оглозган от морските раци на дъното на залива Аленкер! Не съм дошъл тук чак от Скелига, за да се връщам с празни ръце! Конкурент се намери, мамицата ти! Я някой да ми донесе меч, дайте един и на този глупак! Сега ще видим кой...

— Няма ли да млъкнеш, Крах? — извика ядосано Ейст, подпирайки се с двата си юмука на масата. — Драйг Бон Дху! Ще те държа отговорен за по-нататъшното поведение на кралския племенник!

— И мен ли ще укротиш, Туирсеах? — извика Раинфарн от Атра и се изправи. — Кой ще се осмели да ме спре да измия с кръв обидата, нанесена тук на моя княз? И на неговия син Виндхалм, единствения достоен за ръката и леглото на Павеата! Донесете мечове! Сега, още тук, ще покажа на този Таралеж, или както там се казва, как ние в Атра отмъщаваме за подобни обиди. Интересно дали ще се намери някой или нещо, способно да ме спре?

— Да. Благоприличието — каза спокойно Ейст Туирсеах. — Не е хубаво да се започва бой или да се предизвиква някой, без да се получи съгласието на господарката на този дворец. Може би мислите, че тронната зала на Цинтра е кръчма, където можете да се налагате по мутрите и да се ръгате с ножове, когато си поискате?

Гостите отново започнаха да викат един през друг. Шумът престана като пресечен с магия, когато в залата неочаквано се разнесе кратък бесен рев на разярен зубър.

— Да — каза Кудкудяк, изкашля се и стана от стола си. — Ейст греши. Това дори не е кръчма. Това е нещо като зверилник, затова и зубърът си беше на място. Благородна Каланте, позволи ми да кажа мнението си за възникналите проблеми.

— Както виждам — рече бавно Каланте, — мнозина си имат свое собствено мнение за тях и го изказват дори без моето разрешение. Странно защо никой не се интересува от моето собствено мнение? А то е такова: по-скоро проклетият замък ще се срине над главата ми, отколкото да дам Павеата на този чудак. Нямам ни най-малко намерение...

— Клетвата на Рьогнер... — започна Таралежът, но кралицата веднага го прекъсна, удряйки по масата със златната си чаша за вино.

— Клетвата на Рьогнер не ме интересува повече от миналогодишния сняг! А що се отнася до теб, Таралежо, още не съм решила дали да позволя на Крах или на Раинфарн да се дуелират с теб, или просто да наредя да те обесят. Ако ме прекъсваш, докато говоря, ще повлияеш сериозно на решението ми!

Гералт, все още обезпокоен от потрепването на медальона, огледа залата и неочаквано срещна очите на Павеа, изумруденозелени, като очите на майка ѝ. Принцесата вече не ги криеше под дългите си мигли — местеше поглед от Мишовур към вещера, без да обръща внимание на останалите.

Кудкудяк, все още изправен, се изкашля многозначително.

— Говори — каза кралицата. — Но по същество и не се увличай.

— Както заповядаш, кралице. Благородна Каланте и вие, рицари! Таралежа от Ерленвалд е поставил наистина удивително условие на крал Рьогнер, поискал е странна награда, когато кралят се заклел да изпълни всяко негово желание. Но не бива да се правим, че никога не сме чували за подобни желания, за старото като света Право на изненадата. За цената, която може да поиска човек, спасил нечий живот в безнадеждна ситуация, изказвайки невъзможно желание. „Дай ми това, което първо ще излезе да те посрещне“. Ще кажете: това може да е кучето, войникът с алебарда, застанал на пост до вратата, дори тъщата, с нетърпение очакваща момента, в който ще може да наругае връщащия се вкъщи зет. Или: „Дай ми това, което ще завариш вкъщи, но не си очаквал“. След дълго пътешествие, уважаеми гости, и неочаквано завръщане, това може да е любовник в леглото на съпругата. Но напълно възможно е да бъде и дете. Дете, посочено от предопределението.

— По-бързо, Кудкудяк — смръщи вежди Каланте.

— Както заповядаш. Господа! Нима не сте чували за децата, посочени от предопределението? Нима легендарният герой Затрет Воруа не е бил даден като дете на джуджета, защото е бил първият, когото баща му срещнал, като се върнал в крепостта? А Лудия Дей, който поискал от пътешественика да му даде онова, което е оставил вкъщи, но за което не знае? Това неочаквано нещо се оказало знаменитият Супри, който по-късно освободил Лудия Дей от направената му магия. Спомнете си също за Зивелена, която се възкачила на трона на Метина с помощта на джуджето Румпълстелт

срещу обещание да му даде първородния си син. Зивелена не изпълнила обещанието си, а когато Румпълстелт отишъл за наградата, го принудила да избяга с помощта на магия. Скоро и тя, и детето ѝ умрели от някаква болест. Игричките с предопределението не остават безнаказани!

— Не ме плаши, Кудкудяк — намръщи се Каланте. — Наближава полунощ, времето на привиденията. Помниш ли още някои легенди от времената на твоето несъмнено много трудно детство? Ако не, то сядай.

— Моля за разрешение — каза баронът, подръпвайки дългите си мустаци — да постоя прав още малко. Искам да припомня на присъстващите още една легенда. Това е стара, позабравена легенда, вероятно всички сме я слушали в нашето несъмнено трудно детство. В тази легенда кралете винаги изпълняват дадените от тях обещания. А ние, бедните васали, сме свързани с кралете само чрез кралската им дума, на нея се крепят договорите, съюзите, нашите привилегии и нашите владения. И какво? Ще трябва да поставим под съмнение всичко това? Да се усъмним в ненарушимостта на дадената кралска дума? Да дочакаме тя да струва не повече от миналогодишния сняг? Наистина, ако стане така, то след трудното детство ни чака не по-малко трудна старост.

— Ти на чия страна си, Кудкудяк? — извика Раинфарн от Атра.

— Тихо! Нека да говори!

— Този надут петел оскърбява монарха!

— Баронът от Тиг е прав!

— Тишина! — обади се неочаквано Каланте и се изправи. — Оставете го да довърши.

— Благодаря много — поклони се Кудкудяк. — Но аз тъкмо свърших.

Настана тишина, странна след шума, който току-що бяха предизвикали думите на барона. Каланте продължаваше да стои права. Едва ли някой друг освен Гералт забеляза как трепери ръката ѝ, когато тя докосна челото си.

— Господа — каза кралицата най-накрая, — дължа ви обяснение. Да, този... Таралежа... казва истината. Рьогнер наистина се е закълел да му даде онова, което не е очаквал. Изглежда, нашият любим крал е бил невеж в женските дела и не е можел да брои до девет. А с мен сподели

истината чак на смъртния си одър. Защото знаеше какво щях да направя с него, ако си бе признал за клетвата по-рано. Знаеше на какво е способна една майка, с чието дете се разпореждат така лекомислено.

Рицарите и велможите мълчаха, Таралежа стоеше неподвижно като обсипана с шипове желязна статуя.

— А, Кудкудяк — продължи кралицата — ми напомни, че не съм майка, а кралица. Добре. Като кралица утре ще събера Съвета. В Цинтра няма тирания. Съветът ще реши дали клетвата на покойния крал трябва да повлияе на съдбата на наследницата на трона. Ще реши дали трябва тя и тронът на Цинтра да се дадат на скитник без потекло, или да се постъпи според интересите на държавата.

Каланте помълча малко, поглеждайки накриво Гералт.

— А що се отнася до благородните рицари, пристигнали в Цинтра с надеждата да получат ръката на принцесата... остава ми само да изразя съболезнованията си за жестоката обида, обезчестяването и подигравката, на които са подложени тук. Вината за това не е моя.

Сред глъчката от гласове, която се разнесе из залата, вечерът улови шепота на Ейст Туирсеах.

— О, богове на морето — изрече задъхано островитянинът. — Не бива така. Ти явно ги провокираш към кръвопролитие. Каланте, ти просто ги насъскваш...

— Замълчи, Ейст — прошепна яростно кралицата. — Защото ще се разгневя.

Черните очи на Мишовур проблеснаха, когато друидът посочи с поглед Раинфарн от Атра, който се изправяше с навъсено, изкривено лице. Гералт реагира незабавно и го изпревари, стана пръв и отмести шумно стола си.

— Възможно е да не се наложи Съветът да се намесва — каза той на висок глас.

Всички мълкнаха, гледаха го смаяно. Вечерът усещаше изумения поглед на Павеа, погледа на Таралежа през металната решетка, усещаше надигащата се като вълна от наводнение Сила, сгъстяваща се във въздуха. Виждаше как под влиянието на тази Сила димът от факлите започва да приема фантастични форми. Знаеше, че Мишовур също вижда това. Но знаеше също, че никой друг не го забелязва.

— Казах — повтори той, — че е възможно да не се наложи Съветът да се събира. Разбираш ли какво имам предвид, Таралежо от Ерленвалд?

Покритият с шипове рицар направи две скърцащи крачки напред.

— Разбирам — изрече той приглушено иззад забралото. — Само глупак не би разбрал. Чух какво каза преди минута милостивата и благородна господарка Каланте. Тя намери прекрасен начин да се отърве от мен. Приемам предизвикателството ти, непознати рицарю.

— Не помня да съм те предизвиквал — каза Гералт. — Нямам намерение да се бия с теб, Таралежо от Ерленвалд.

— Гералт! — извика Каланте, изкривила устни и забравила, че трябва да нарича вещера „благородния Равикс“. — Не дърпай лъва за опашката! Не изпитвай търпението ми!

— И моето! — добави зловещо Раинфарн.

А Крах ан Крайт само заръмжа. Ейст Туирсеах му показва многозначително юмрука си. Крах заръмжа още по-силно.

— Всички чухте — продължи Гералт — как баронът от Тиг разказа за славните герои, отнети в детството си от родителите по силата на същите клетвени обещания като това, което Таралежа е принудил крал Рьогнер да даде. Но защо са необходими такива клетви? Ти знаеш отговора, Таралежо от Ерленвалд. Такава клетва е способна да създаде могъщи, неразрушими връзки на предопределението между искащия клетвата и нейния обект, тоест Детето на изненадата. На такова дете, избрано от сляпата съдба, може да са предначертани необикновени деяния. То може да е способно да изиграе невероятно важна роля в живота на онзи, с когото го е свързала съдбата. Именно затова, Таралежо, ти си поискал от Рьогнер цената, която чакаш сега да ти се плати. Ти не се нуждаеш от трона на Цинтра. Ти искаш принцесата.

— Всичко е точно така, както го казваш, непознати рицарю — разсмя се Таралежа на висок глас. — Именно към това се стремя. Дайте ми тази, която ще стане мое предопределение.

— Това — каза Гералт — трябва да бъде доказано.

— Осмеляваш се да се съмняваш? След като кралицата потвърди истинността на думите ми? След това, което току-що сам каза?

— Да. Защото ти не ни каза всичко. Рьогнер е знаел силата на Правото на изненадата и тежестта на клетвата, която ти е дал. А ти я е

дал, съзнавайки, че законът и обичаят притежават сила, защитаваща такива клетви. И следят те да се изпълняват само в случай, че силата на предопределението ги потвърди. Твърдя, че още нямаш никакви права над принцесата, Таралежо. Ще ги получиш едва след като...

— След какво?

— След като принцесата се съгласи да тръгне с теб. Така гласи Правото на изненадата. Само съгласието на детето, а не на родителите потвърждава клетвата, доказва, че детето наистина се е родило под знака на предопределението. Точно затова ти си се върнал чак след като са изминали петнайсет години, Таралежо. Защото именно такова условие е включил в клетвата си крал Рьогнер.

— Кой си ти?

— Гералт от Ривия.

— Какъв си ти, Гералт от Ривия, че се правиш на оракул по въпросите на обичаите и законите?

— Той познава закона по-добре от когото и да било — рече хрипливо Мишовур, — защото именно този закон е бил приложен някога към него. Някога него са го взели от дома на родителите му, защото е бил онзи, когото баща му изобщо не е очаквал да завари, когато се върне. Той е бил предопределен за нещо различно. И по силата на предопределението е станал този, който е сега.

— И какъв е той?

— Вещер.

В настъпилата тишина удари камбаната в караулното помещение, известявайки със зловещия си звън настъпването на полунощ. Всички потрепнаха и вдигнаха глави. Върху лицето на втренчения в Гералт Мишовур се появи странно изражение. Но най-забележимо от всички трепна и се раздвижи неспокойно Таралежа. Ръцете му в железни ръкавици увиснаха безсилно покрай тялото му, покритият с шипове шлем неуверено се разклати.

Странната, непозната Сила, изпълнила стаята със сива мъгла, изведнъж се сгъсти.

— Това е вярно — каза Каланте. — Гералт от Ривия е вещер. Неговата професия е достойна за почит и уважение. Той се е посветил на това да ни пази от ужасите и кошмарите, които ражда нощта и които са надарени със зловещи сили. Той убива всички страшилища и

чудовища, които ни дебнат в горите и долините. А също и онези, които имат наглостта да се появяват в домовете ни.

Таралежът мълчеше.

— Затова нека се изпълни законът — вдигна кралицата ръката си, окичена с пръстени, — нека се изпълни клетвата, до чието изпълнение се домогваш, Таралежо от Ерленвалд. Полунощ удари. Обетът ти вече не е в сила. Вдигни забралото. Преди дъщеря ми да заяви своята воля, преди да реши съдбата ти, нека види лицето ти. Всички ние искаме да видим лицето ти.

Таралежа от Ерленвалд бавно вдигна ръка в желязна ръкавица, развърза връзките на шлема, хвана го за желязния рог, свали го и с трясък го хвърли на пода. Някой извика, друг изруга, трети си пое хрипливо дъх. Върху лицето на кралицата се появи зловеца, много зловеца усмивка. Усмивка на жесток триумф.

Над широкия полукръгъл метален нагръдник гледаха две изпъкнали черни очички, разположени от двете страни на покрита с червеникава четина, издължена, тъпа зурла, украсена с трепереци мустачки и с уста, пълна с остри бели зъби. Главата и шията на застаналото наред залата същество бяха покрити с къси, сиви, помръдващи игли.

— Така изглеждам — изрече съществото, — което ти прекрасно знаеше, Каланте. Когато Ръогнер ти е разказвал за случилото се с него в Ерленвалд, не може да е премълчал каква е външността на спасителя му. Спасителя, на когото, въпреки външния му вид, даде такова обещание. Ти си се подготвила прекрасно за посещението ми, кралице. Надменният ти и презрителен отказ да изпълниш дадената дума не бе одобрен дори от собствените ти васали. Когато се провали опитът ти да насъскаш срещу мен останалите, жадуващи да получат ръката на Павеата, се оказа че имаш под ръка и вещер-убиец, седнал от дясната ти страна, а най-накрая си послужи и с дребна, долна измама. Искаше да унижиш мен, а унижи себе си.

— Достатъчно. — Каланте се изправи и сложи ръце на кръста си. — Да приключваме с това. Павеата! Ти виждаш кой, по-точно — какво стои пред теб. Според Правото на изненадата и древния обичай решението е в твои ръце. Отговори. Достатъчна е една твоя дума. Ако кажеш „да“, ще станеш собственост, плячка на това чудовище. Ако кажеш „не“ — повече никога няма да го видиш.

Пулсиращата в залата Сила стисна слепоочията на Гералт в железен обръч, забуча в ушите му, изправи косите на врата му. Вещерът гледаше бледите фаланги на пръстите на Мишовур, стиснали ръба на масата. Гледаше тънката струя пот, спускаща се по бузата на кралицата. Гледаше трохите хляб върху масата, които се движеха като буболечки, образуваха руни, разбягваха се и отново се събираха, образувайки ясен надпис: „ВНИМАВАЙ!“

— Павега! — повтори Каланте. — Отговори! Искаш ли да отидеш с това създание?

Павега вдигна глава.

— Да.

Силата, изпълнила залата, ѝ заприглася, тътнейки приглушено под сводовете. Никой, абсолютно никой не издаде ни най-малък звук.

Каланте бавно, много бавно седна на трона. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно.

— Всички чухте — разнесе се в тишината спокойният глас на Таралежа. — Ти също, Каланте. И ти, вещерю, хитри наемни убиецо. Правата ми са потвърдени. Истината и предопределението възтържествуваха над лъжата и измамата. Какво ви остава, благородна кралице и преоблечени вещерю? Студената стомана?

Никой не отговори.

— С най-голяма охота — продължи Таралежа, помръдвайки с мустачките си — бих напуснал незабавно това място, заедно с Павега. Но няма да се лиша от някои удоволствия. Именно ти, Каланте, ще доведеш дъщеря си тук, където стоя, и ще сложиш бялата ѝ длан в моята длан.

Каланте се обърна бавно към вещера. В очите ѝ имаше заповед. Гералт не помръдна, усещайки и виждайки как кондензиращата се във въздуха сила се насочва към него. Само към него. Той вече знаеше. Очите на кралицата се превърнаха в тънки процепи, устните ѝ потрепериха...

— Какво? Какво означава това? — изрева изведнъж Крах ан Крайт, скачайки от мястото си. — Бялата ѝ длан в неговата? Принцесата и този четинест изрод? Тази свинска зурла?

— А аз се готвех да се бия с него като с рицар! — заприглася му Раинфарн. — С това плашило, с това животно? Да го хвърлим на кучетата! На кучетата!

— Стража! — извика Каланте.

После всичко стана бързо. Крах ан Крайт хвана един нож от масата и с трясък повали стола си. Подчинявайки се на заповедта на Ейст, Драйт Бон Дху го удари с всички сила по тила с гайдата си. Крах падна на масата между есетрата със сос и извитите ребра на печения глиган.

Раинфарн подскочи към Таралежа и измъкнатият от ръкава му кинжал проблесна. Кудкудяк ритна стола си точно в краката му. Раинфарн ловко избегна препятствието, но секундата забавяне беше достатъчна — Таралежа го заблуди с бърз финт и веднага го събори на колене с мощен удар на обкования си в желязо юмрук. Кудкудяк се хвърли към Раинфарн, за да му вземе кинжала, но беше спрял от княз Виндхалм, който се вкопчи в бедрото му като кръвожадно куче.

Откъм вратата тичаха стражи, въоръжени с гизарми и глеви. Каланте, изправена и страховита, им посочи Таралежа с властен, рязък жест. Павеата започна да пищи, а Ейст Туирсеах — да ругае. Всички подскачаха на местата си, без да са много наясно какво да правят.

— Убийте го! — извика кралицата.

Таралежа, озъбен, фучейки зловещо, се обърна към нападащите го стражи. Беше невъоръжен, но защитен от покритата с шипове стомана, от която остриетата на глевите отскачаха със звънтене. Ала един удар го отхвърли назад, право към надигация се от пода Раинфарн, който го спря, хващайки го за краката. Таралежа закрепя, отбивайки ударите с железните си налакътници. Раинфарн се опита да го намушка с кинжала си, но острието се плъзна по плочите на нагръдника. Стражите, прекръстили дръжките на глевите, изтласкаха Таралежа към камината. Увисналият на кръста му Раинфарн намери процеп в бронята и заби ножа си в него. Таралежа се превеи.

— Дуниии!!! — изписка тънко Павеата, подскачайки върху стола си.

Вещерът с меч в ръка скочи върху масата и се затича към биещите се, разблъсквайки блюдата, чиниите и чашите. Знаеше, че няма много време. Писькът на Павеата ставаше все по-неестествен. Раинфарн отново вдигаше кинжала, за да нанесе удар.

Гералт скочи от масата, приземи се приклепнал, и в същия миг нанесе удар. Раинфарн изпищя и залитна към стената. Вещерът се завъртя и удари със средата на острието си стража, опитващ се да

забие глевата си между полата и нагръдника на ризницата на Таралежа. Стражът рухна на пода, а плоският му шлем се търкулна встрани. Откъм входа прииждаха нови стражи.

— Така няма да стане! — закрещя Ейст Туирсеах, вдигайки един стол. Строши го със замах от пода и се втурна към стражите с онова, което бе останало в ръцете му.

Таралежа, ударен едновременно от двама стражи с гизарми, падна с грохот на пода, закрещя и застана. Притича трети страж и вдигна глевата си, за да нанесе удар. Гералт го намушка с меч си в слепоочието. Заобиколилите Таралежа стражи отскочиха и хвърлиха глевите си. Тичащите откъм изхода се поколебаха при вида на останките от тежкия стол, свистящи в ръцете на Ейст като вълшебния меч на Балмур в ръцете на легендарния Затрет Воруа.

Письъкът на Павеа достигна най-високия си тон и неочаквано заглъхна. Гералт, отгатвайки какво ги чака, се хвърли по корем на пода. Зърна зеленикаво избухване и веднага усети остра болка в ушите. Чу чудовищен тътен и див вик, изтръгващ се от многобройните гърла. А после — равномерният, монотонен, вибриращ вой на принцесата.

Масата се издигаше нагоре, въртеше се и разхвърляше наоколо блюдата. Тежките столове летяха из залата и се разбиваха в стените, носеха се облаци прах, летяха гоблени и килими. От входа долетя хрущене, вих и сухият трясък на чупеци се като клонки гизарми.

Тронът, заедно със седналата на него Каланте, подскочи, понесе се като стрела през залата, удари се с грохот в стената и се разпадна. Каланте се стовари на пода, безпомощна като парцалена кукла. Ейст Туирсеах, едва удържайки се на крака, скочи към нея, прегърна я и я предпази с тялото си от летящите към стените и пода отломки.

Гералт, стиснал в юмрук медальона си, запълзя колкото се може по-бързо към Мишовур, който незнайно как се бе задържал на колене. Сега друидът вдигаше къса пръчка от глог, на чийто връх имаше череп на плъх. На стената зад гърба на друида със съвсем истински огън пламтеше гобленът, някога изобразявал обсадата и пожара в крепостта Ортагор.

Павеа виеше. Въртеше се на място и с вика си удряше всичко и всички като с бич. Онези, които се опитваха да станат от пода, веднага падаха и започваха да се гърчат или се прилепваха към стената. Пред очите на Гералт огромен сребърен съд за сос с формата на лодка с

много гребла и извит нос, изсвистя във въздуха и събори на пода опиталия се да се надигне воевода с труднопроизносимото име. От гредоредата на тавана се сипеше мазилка. Под тавана кръжеше масата, а вкопченият в нея Крах ан Крайт сипеше чудовищни проклетия.

Гералт допълзя до Мишовур и двамата приседнаха до купчината, образувана от Кос от Стрепт, бъчвичка с бира, Дрогодар и столът и лютнята му.

— Най-чиста, изначална Сила! — изкрещя друидът, надвиквайки тътена и грохота. — Тя не може да я овладее.

— Знам! — извика Гералт. В гърба го удари долетял кой знае откъде печен фазан с все още стърчащи няколко пера.

— Трябва да я спрем. Стените започват да се напукват.

— Виждам!

— Готов ли си?

— Да.

— Раз! Два! Сега!

Двамата удариха едновременно, Гералт — със Знака на Аард, Мишовур — със страховито триетапно заклинание, от което изглеждаше, че подът ще започне да се разтопява. Креслото, на което седеше принцесата, се разлетя на парчета. Павеа сякаш не забеляза това — продължаваше да си виси във въздуха, във вътрешността на прозрачна зеленикава сфера. Без да престава да пици, тя се обърна към тях и лицето ѝ изведнъж се изкриви в зловеща гримаса.

— Проклетие! — закрещя Мишовур.

— Внимавай! — извика вещерът и наведе глава. — Блокирай я, Мишовур, защото иначе край с нас!

Масата се строполи тежко на пода, като строши подпорите си и всичко, което се оказа отдолу. Лежачият върху нея Крах ан Крайт излетя на три лакти нагоре. Наоколо валеше градушка от блюда и остатъци от храна, кристални кани се удряха в паркета. Събореният от стената корниз нададе тътен, наподобяващ гръм, разтрисайки основите на замъка.

— Тя освобождава всичко! — извика Мишовур, целейки се с пръчката към принцесата. — Освобождава всичко! Сега цялата Сила ще се нахвърли върху нас!

Гералт отби с удар на меча си летящата към друида голяма двузъба вилица.

— Блокирай я, Мишовур!

Изумрудените очи метнаха към тях две зелени мълнии. Мълниите се превърнаха в ослепителни, въртящи се вихри, от чиито вътрешности към тях се устреми Сила, която ги удари като таран по черепите, заслепи ги, спря дъха им. Едновременно със Силата се посипаха стъкло, парчета от глинени съдове, блюда, свещници, кости, нахапани парчета хляб, дъски и тлеещи въглени от камината. Крещейки диво, като огромен глухар, над главите им прелетя кастеланът Хаксо. Огромната глава на варен шаран удари Гералт в гърдите, точно върху златистото поле, мечката и девойката от Четириъгъл.

През разтърсващите стени заклинания на Мишовур, през виковете и воя на ранените, през писъците на Павега вещерът неочаквано чу най-страшния звук в живота си.

Кудкудяк, застанал на колене, стискаше с ръце и с колене гайдата на Драг Бон Дху. А самият той, отметнал глава назад, надвиквайки ужасните звуци, издавани от инструмента, виеше и ревеше, крещеше и вресеше, блееше и пищеше, смесвайки гласовете на всички известни и неизвестни домашни, диви и митични животни.

Павега млъкна, ужасена, гледайки барона с широко отворена уста. Силата отслабна рязко.

— Хайде! — изрева Мишовур, размахвайки пръчката. — Хайде, вещерю.

И те удариха. Зеленикавата сфера, обграждаща принцесата, се пръсна от удара като сапунен мехур, пустотата незабавно изсмука вилнеещата в залата Сила. Павега падна тежко на пода и се разплака.

Сред тишината, настъпила след грохота, сред погрома и опустошението, натрошените мебели и полумъртвите тела, започнаха да се чуват гласове.

— Цуах оп арсе, дхоул и бадрайгх, мал ан цуах — повтаряше Крах ан Крайт на езика на островитяните, бършейки кръвта, стичаща се от прехапаните му устни.

— Вземи се в ръце, Крах — изговори с усилие Мишовур, изтупвайки дрехата си от кашата от елда. — Тук има дами.

— Каланте! Любима моя! Каланте! — повтаряше Ейст Туирсеах в паузите между целувките. Кралицата отвори очи, но не се опита да се освободи от прегръдките му. Само каза:

— Ейст! Хората гледат.

— Нека гледат.

— Няма ли някой да ми обясни какво беше това? — попита управителят Висегерд, докато изпълзяваше изпод един скъсан гоблен.

— Не — отвърна вещерът.

— Доведете лекар! — извика с тънък глас Виндхалм от Атра, наведен над Раинфарн.

— Дайте вода тук! — викаше един от братята от Стрепт, Държивърх, опитвайки се да загаси със собствения си кафтан един горящ гоблен. — Вода, по-бързо!

— И бира! — изхриптя Кудкудяк.

Няколко рицари, все още в състояние да стоят на краката си, се опитваха да вдигнат Павеата, но тя ги отблъсна, стана и тръгна с несигурни крачки към камината, до която, облегат на стената, седеше Таралежа и несръчно се опитваше да свали омазаните с кръв пластини на ризницата си.

— Каква е днешната младеж! — изсумтя Мишовур. — Рано започват! Само едно им е в главите.

— А какво по-точно?

— Нима не знаеш, вещерю, че невинна девица не може да използва Силата?

— Да я вземат дяволите нейната невинност — промърмори Гералт. — И изобщо, откъде има такива способности? Доколкото ми е известно, нито Каланте, нито Рьогнер...

— Наследила го е през поколение, това е сигурно — отговори друидът. — Баба й Адалия вдигаше подвижен мост с движение на веждата си. Хей, Гералт, погледни! Тя изобщо няма да се успокои!

Каланте, увиснала на рамото на Ейст Туирсеах, посочваше ранения Таралеж на стражите. Гералт и Мишовур побързаха да се приближат, но както се оказа — напразно. Стражите отскочиха от полулегналото тяло и отстъпиха назад, шепнейки нещо неразбираемо.

Чудовищната зурла на Таралежа се разпадаше, размиваше се, губеше очертания. Иглите и четината се превърнаха в черни, блестящи, къдрави коси и брада, обрамчващи бледо, ъгловато мъжко лице, украсено с голям нос.

— Какво... — заекна Ейст Туирсеах. — Кой е това? Таралежа?

— Дуни — изрече нежно Павеата.

Каланте се извърна, стиснала зъби.

— Омагьосан? — избоботи Ейст. — Но как...

— Удари полунощ — каза вещерът. — Точно сега. Звънът, който чухме по-рано, беше недоразумение и грешка. На звънар. Нали така, Каланте?

— Точно така — простена мъжът на име Дуни, отговаряйки вместо кралицата, която, впрочем, нямаше никакво намерение да отговаря. — Но може би някой, вместо да бърбори, ще ми помогне да сваля ризницата и ще повика лекар? Откаченият Раинфарн ме наръга под ребрата.

— За какво ни е лекар? — попита Мишовур и вдигна пръчката си.

— Достатъчно. — Каланте се изправи, вирнала гордо глава. — Стига толкова. Когато всичко свърши, искам да ви видя в покоите ми. Всички. Ейст, Павега, Мишовур, Гералт и ти... Дуни. Мишовур?

— Да, кралице?

— Тази твоя пръчка... Ударих се по гърба. И в близост до него.

— На вашите услуги, кралице.

III

— ... Проклятие — продължаваше Дуни, потривайки слепоочията си. — От рождение. Така и не научих каква е причината и кой го е направил. От полунощ до съмване — нормален човек, от съмване... сами видяхте какво. Акерспарк, баща ми, искаше да скрие това. Хората в Мехт са суеверни, слуховете за магии и проклетия в кралското семейство можеха да повлияят съдбовно на династията. Един от рицарите на баща ми ме взе от двореца и ме възпита, бродихме заедно по света — странстващ рицар и оръженосец. А после, когато той загина, продължих да бродя сам. Вече не помня кой ми каза, че от проклятието може да ме спаси само Дете на изненадата. Скоро след това срещнах Рьогнер. Останалото го знаете.

— Или го знаем, или се досещаме — кимна Каланте. — Особено за това, че си завъртял главата на дъщеря ми. Павега! Откога?

Принцесата наведе глава и вдигна един пръст.

— Но моля ви се! Ах ти, малка магьоснице! Под носа ми! Имай късмет да разбере, че си го пушкала нощем в замъка! Само да ми падне онази придворна, с която ходеше да береш иглики! Иглики, по дяволите! И какво да правя с вас сега?

— Каланте... — започна Ейст.

— Не бързай, Туирсеах. Още не съм свършила. Дуни, нещата много се усложниха. Ти си с Павега почти от година, и какво? Нищо. Това означава, че не си изтъргувал клетвата от правилния баща. Предопределението се е подиграло с теб. Каква ирония, както обича да казва присъстващият тук Гералт от Ривия.

— По дяволите предопределението, клетвите и иронията — намръщи се Дуни. — Аз обичам Павега и тя ме обича, само това има значение. Не можеш да застанеш на пътя на нашето щастие, кралице.

— Мога, Дуни, и още как — усмихна се кралицата с една от своите обезкуражаващи усмивки. — Но, за твое щастие, не искам. Имам малък дълг пред теб, Дуни. Знаеш за какво. Твърдо бях решила... Би трябвало да те помоля за прошка, но никак не обичам да

правя това. Накратко казано — давам ти Павега и сме квит. Павега? Нали не си размислила?

Принцесата енергично заклати глава в знак на отрицание.

— Благодаря, господарке. Благодаря — усмихна се Дуни. — Ти си мъдра и великодушна кралица.

— И още как. И прелестна.

— И прелестна.

— Двамата можете да останете в Цинтра, ако искате. Тукашните хора не са толкова суеверни като жителите на Мехт и бързо ще свикнат. Впрочем дори в облика на Таралежа ти си доста симпатичен. Само че засега не можеш да разчитаеш на трона. Възнамерявам да поуправлявам още малко с новия крал на Цинтра. Благородният Ейст Туирсеах от Скелига ми направи предложение.

— Каланте...

— Да, Ейст, съгласна съм. Не бях чувала любовно признание, докато съм просната на пода, сред отломките на собствения си трон, но... Какво би казал в такъв случай, Дуни? Само това има значение и не съветвам никого да застава на пътя на моето щастие. Какво сте ме зяпнали? Не съм толкова стара, колкото може да се предположи, ако се съди по почти омъжената ми дъщеря.

— Днешната младеж — промърмори Мишовур. — Крушата не пада...

— Какво си мнъкаш под носа, магьоснико?

— Нищо, господарке.

— Това е добре. Между другото, Мишовур, имам предложение за теб. Павега ще се нуждае от учител. Тя трябва да се научи как да борава с особения си дар. Обичам този замък и искам да си остане цял. При следващия пристъп на истерия на моята надарена дъщеря може и нищо да не остане от него. Какъв е отговорът ти, друиде?

— За мен ще бъде чест.

— И още как. — Кралицата се обърна към прозореца. — Вече се съмва. Време е...

Тя рязко се обърна към Павега и Дуни, които си шепнеха нещо, хванати за ръце и почти докоснали чела.

— Дуни!

— Да, кралице?

— Не чуваш ли? Съмва се! Вече е светло! А ти...

Гералт погледна към Мишовур, Мишовур — към Гералт и двамата се разсмяха.

— Какво ви развесели толкова, магьосници? Не виждате ли...

— Виждаме, виждаме... — увери я Гералт.

— Чакахме кога ще видиш и ти — подхвърли Мишовур. — Интересувахте ме кога ще съобразиш.

— Ти свали магията. Лично — каза Гералт. — В момента, в който му каза: „Давам ти Павеата“, предопределението се изпълни.

— Точно така — потвърди друидът.

— О, богове — изрече бавно Дуни. — Най-накрая. По дяволите, мислех, че ще се радвам повече, че ще свирят бойни тръби или нещо подобно... Навик... Кралице, благодаря ти! Павеата, чу ли?

— Тъхъ — каза принцесата, без да вдига поглед.

— Е — въздъхна Каланте, гледайки уморено Гералт, — значи всичко свършва добре. Нали, вечерю? Проклятието е премахнато, задават се две сватби, ремонтът на тронната зала ще отнеме около месец, четирима убити, огромен брой ранени, Раинфарн от Атра едва диша. Радвай се! Знаеш ли, вечерю, имаше момент, в който възнамерявах да ти заповядам...

— Знам.

— Но сега трябва да ти отдам дължимото. Аз исках резултат — и той е налице. Цинтра сключва съюз със Скелига. Дъщеря ми си намери приличен съпруг. Само дето ми се струваше, че всичко и без това би завършило благополучно в съответствие с предопределението, дори и да не те бях поканила на пиршеството и да не те бях сложила да седиш до мен. Но съм грешила. Предопределението не можеше да спре кинжала на Раинфарн. Раинфарн беше спрял от вечер с меч в ръката. Ти заработи честно своето. Остава само въпросът за цената. Кажете, какво желаете?

— Само минутка — каза Дуни, опипвайки бинтования си хълбок. — Въпросът за цената, казваш? Дължникът съм аз и аз трябва...

— Не ме прекъсвай, зетко — присви очи Каланте. — Твоята тъща не обича да бъде прекъсвана. Запомни го! И знай, че не си никакъв дължник. Получи се така, че ти беше нещо като предмет на сделката, която сключихме с Гералт от Ривия. Казах, че сме квит, и не виждам смисъл постоянно да ти искам прошка. Но нашият договор си остава в сила. Е, Гералт, каква е цената ти?

— Добре — каза вещерът. — Моля те да ми дадеш зеления си шал, Каланте. Нека той винаги да ми напомня за цвета на очите на най-прелестната кралица, която познавам.

Каланте се засмя и свали от врата си изумрудената огърлица.

— Тази дрънкулка — каза тя — е направена от камъни със същия оттенък. Запази я заедно с приятните спомени.

— Може ли и аз да кажа нещо? — попита скромно Дуни.

— Разбира се, зетко, моля.

— Продължавам да твърдя, че аз съм твой длъжник, вещерю. Животът ми беше заплашен от кинжала на Раинфарн. Ако не беше ти, стражите щяха да ме убият. И щом става въпрос за цена, аз трябва да я платя. Уверявам те, че мога да си го позволя. Какво искаш, Гералт?

— Дуни — започна бавно Гералт, — вещерът, на когото задават такъв въпрос, е длъжен да помоли да го повторят.

— Повтарям го. Защото, разбираш ли — аз съм твой длъжник и по друга причина. Когато там, в залата, разбрах кой си, те намразих и си помислих отвратителни неща за теб. Смятах, че си сляпо, кръвожадно оръжие, някой, който убива безпощадно, без да се замисли, изтрива кръвта от острието си и брои парите. Но се убедих, че професията на вещера наистина е достойна за уважение. Ти ни защитаваш не само от Злото, стаено в тъмнината, но и от онова, което е вътре в нас. Жалко, че сте толкова малко.

Каланте се усмихна. За пръв път тази нощ Гералт беше сигурен, че усмивката ѝ е искрена.

— Добре го каза, зетко. Към това трябва да добавя две думи. Само две. Извинявай, Гералт.

— А аз — каза сериозно Дуни — повтарям: какво искаш?

— Дуни — каза Гералт също толкова сериозно, — Каланте, Павега и ти, благородни рицарю Туирсеах, бъдещи кралю на Цинтра. За да стане човек вещер, трябва да се роди под знака на предопределението, а онези, които се раждат така, са малцина. Остаряваме, умираме и не можем да предадем на никого знанията и способностите си. Имаме недостиг на наследници. А светът е пълен със Зло, което само чака момента, в който ще изчезнем.

— Гералт — прошепна кралицата.

— Да, кралице, не грешиш. Дуни, ще ми дадеш онова, което вече имаш, но за което не знаеш. Ще се върна в Цинтра след шест години,

за да видя дали предопределението е било благосклонно към мен.

— Павега — ококори се Дуни. — Нима ти...

— Павега — възкликна Каланте. — Ти... Ти да не си...

Принцесата сведе поглед и се изчерви. А после отговори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.